

De eeuwige straf

door: A. Gibert

Openbaring 20:11-15

1.

Het is een afschrikwekkend onderwerp maar toch is het nodig er onderzoek naar te doen. Moeten we de leer van de eeuwige straf zien als een erfenis van verjaarde godsdienstige overleveringen of is deze leer gegrond op de Schrift? Dienstknechten zoals: J.N. Darby; W. Kelly; C.H. Mackintosh; A. Ladriere; H. Rossier en anderen, hebben altijd met het tweede ingestemd. Vele anderen hebben zich tot nu toe bij hen aangesloten. Moeten wij deze houding herzien?

Het is geen nieuw probleem. Al heel lang geleden ontkende men in het moderne christendom al de eeuwige straf. De hierboven genoemde dienstknechten bestreden deze gedachten en anderen hadden dat voor hen al gedaan. Maar vandaag de dag wordt in grote delen van de christenheid de eeuwige straf ontkend. Zij scharen zich daardoor bij veel andere sekten en deze ontkenning wint terrein zelfs bij hen van wie men gedacht zou hebben dat zij die zouden weerleggen. Er worden echter geen andere argumenten gebruikt dan die, waarmee onze voorgangers dit al weerlegden.

Het gezag dat deze voorgangers hebben wordt door ons erkend, niet zozeer alleen door de overredingskracht die ervan uitgaat maar ook door de rechtschapenheid en bekwaamheid. En niet alleen dat maar ook door de geestelijke gezindheid waarmee zij deze kwestie hebben bestudeerd. Laten wij hen herinneren en hun geloof navolgen en dan doen wat we moeten doen namelijk zorgvuldig de Schriften onderzoeken, zoals de Bereërs, om te kijken of deze dingen ook zo zijn. Laten we dat in alle eenvoud doen zonder te beweren iets nieuws te willen, maar om zelf zeker te zijn wat de Schrift zegt.

Ten eerste moeten we afrekenen met ideeën, die het resultaat zijn van de menselijke geest, wanneer deze zich bezig houdt met de goddelijke dingen.

Een enkel woord zou voor ons voldoende moeten zijn om de onzinnigheid aan te tonen van zulke uitvindingen. Het zijn overblijfselen van fabels of voortbrengselen van bijgeloof of produkten van kunstenaars en schrijvers. Fabels en niets dan fabels! Het Woord ontkent alle verschillende kwellingen die zij beschrijven en ook de kreten en lasteringen van de verdoemde opstandelingen (Integendeel, de wezens in de hel zullen de knie moeten buigen voor de Heer Jezus). In plaats van dat de Satan en de demonen de hel

beheersen en de menselijke wezens kwellen, leert de Schrift ons dat voor de duivel en zijn engelen het eeuwige vuur is bereid (Mat. 25:41). De soberheid waarmee de Schrift spreekt over deze onderwerpen is ernstiger dan deze fantasieën. Door deze manier van voorstellen wil men mensen aanspreken, maar in werkelijkheid is het een duivelse list om de mensen van de waarheid af te houden.

Net zoals deze fantasieën is er ook reden genoeg om de menselijke sentimentaliteit te verwerpen. *“Want mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet mijn wegen luidt het woord des Heren”* (Jes. 55:8). Ons gevoel en onze gedachten zijn geen juiste maatstaf om te beoordelen wat God behaagt. De gedachte aan een oordeel zonder einde veroorzaakt afschuw bij de menselijke natuur. Vele harten wankelen bij de gedachte dat een geliefde, die onbekeerd is gestorven, zou overgegeven worden aan kwellingen zonder hoop en zonder einde. Zij menen dat dit niet overeenkomt met de goedheid en de liefde van God. Maar dat is een menselijke maatstaf van dingen en niets meer dan dat.

Wij zijn niet in staat ons los te maken van wat tot de oude schepping behoort. Wij zijn nog minder in staat ons een juiste gedachte te vormen over de goedheid van God en ook niet van Zijn gerechtigheid en heiligheid. Wij zouden de ene eigenschap opofferen voor de andere, terwijl deze juist gegrond zijn in Zijn Wezen, dat niet eeuwig zou zijn als Hij niet tegelijk licht en liefde was.

God is liefde. Hij is oneindig veel gevoeliger dan wij voor het lijden van Zijn schepselen en voor de diepere oorzaak ervan, de zonde (Laten we daaraan denken en ook dat de duivel en de andere gevallen engelen, voor wie het eeuwige vuur is bereid, ook schepselen zijn!). Hij is liefde in het licht in de volmaakte harmonie van een heelal waarvan Hij de soevereine Bestuurder is. Aan Hem, en niet aan ons, komt het toe te weten, hoe de dingen moeten zijn, opdat God zij alles in allen. Wij zullen ons voor Zijn wijsheid neerbuigen. Wat zeg ik, wij zullen Hem aanbidden. Wij zullen niet meer op ons zelf letten, maar op God alleen, in Christus. Wij zullen losgemaakt zijn van alle aardse banden. We zullen niet egoïstisch meer zijn (wat we nu vaak wel zijn), maar echte liefde kennen. Wij zullen bewogen worden door andere genegenheden dan de aardse. Onze gevoelens van nu zullen dan hun ware plaats gekregen hebben. Zelfs de meest legale wat het leven op aarde betreft, namelijk die betrekking hebben op familierelaties,

zullen dan losgemaakt zijn. Wat ze voor zuiverheid hebben gehad, zal zich om het zo te zeggen, verheven hebben tot deze eeuwige genegenheden. Wij zullen begrijpen wat we hier op aarde zo weinig begrijpen, namelijk de grootheid van de belediging die God is aangedaan door de mensen, die Zijn genade weigerden en niet verzoend wilden worden toen Hij ze erom smeekte.

In ieder geval weten we nu al, dat God de wereld zo lief heeft gehad, *dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe*. Als wij de liefde van God willen zien, moeten we naar het kruis gaan. Zouden we dan nog kunnen spreken over onze menselijke gevoelens, als wij een God zien, die Zijn geliefde Zoon zo behandelt in de plaats van de schuldigen en als we de Zoon des Mensen aanschouwen, die het lijden ondergaat zoals in de drie uren van duisternis?

Wij, aan de andere kant, zijn zolang we ons in dit lichaam bevinden, zijn totaal ongeschikt de eeuwigheid te begrijpen. Want ons hele bestaan speelt zich af als een opeenvolgende reeks van gebeurtenissen. Als wij spreken over de eeuwige straf en pijn of over eeuwig leven zien wij dat of als een onbepaald voortdurende gebeurtenis of als een reeks van niet omschreven gebeurtenissen. Maar altijd met het begrip tijd in onze gedachten. Zonder teveel nutteloze woorden te willen besteden aan het begrip “eeuwigheid” is het voorgaande voldoende om de totale onnauwkeurigheid van die gedachtegang aan te tonen.

Tijd is geschapen en heeft een begin. Dat begin begon toen de tijd zich losmaakte van de eeuwigheid en zal eindigen door zich op te lossen in dat wat geen begin of einde heeft. De tijd zal niet meer bestaan. De eeuwigheid is van ontijdelijke en onmeetbare duur. Alles is vast, wat niet wil zeggen werkeloos en onbewegelijk. Het is gelijktijdig, zonder afbreking van alles wat een verleden, een heden en een toekomst heeft.

God, de Heer, noemt zich de Dezelfde. Hij kan niet veranderen, wat ook Zijn werkzaamheden en Zijn wegen zijn. Hij die in betrekking tot de tijd was en die is en die komt, is Degene tegen wie gezegd wordt: *“U bent Dezelfde en uw jaren zullen niet ophouden”* (Hebr. 1:12).

Laten we daarom onze gevoelens en onze redeneringen wantrouwen. Een juiste blik op dit belangrijke onderwerp van de eeuwige straf hangt niet af van wat wij ervaren of van wat wij begrijpen, maar van wat God ons er van meedeelt door Zijn Woord en Zijn Geest. De natuurlijke mens is altijd geneigd om God te beoordelen, terwijl hij voorgeeft de dingen van God te oordelen. Het geloof neemt eenvoudig aan wat God zegt.

Het Woord leert door de wijze van uitdrukken de lezer dat woorden verschillende betekenissen kunnen hebben. Betekenissen die kunnen verschillen door het moment van de goddelijke openbaring en de fase van de wegen van God. Bijvoorbeeld moeten we niet de uitleg die betrekking heeft op Israël verwarren met die van toepassing is op de Gemeente. En ook de beloften die aan Abraham gedaan zijn niet verwarren met die aan David gedaan zijn en die weer niet met die aan christenen gedaan zijn, enz. Zo is het ook met het onderwerp dat ons bezig houdt.

In het Oude Testament krijgen de woorden: “eeuwig”, “eeuwigheid” en de woorden die daarmee overeenkomen zoals: “voor altijd”, “tot altijd”, pas hun volledige betekenis als ze betrekking hebben op God. Bijvoorbeeld:

- *“de eeuwige armen”* (Deut. 33:27);
- *“de Koning der eeuwigheid”* (Jer. 10:10);
- *“Ik leef eeuwig”* (Deut.32:40);
- *“van eeuwigheid tot eeuwigheid”* (Ps. 90:2; Neh. 9:5);
- *“een eeuwige liefde”* (Jer. 31:3);

en boven alles (dat spreekt vanzelf) de Naam die God zelf aanneemt, die van Here (Jehova).

Maar op andere plaatsen in het Oude Testament als hetzelfde woord betrekking heeft op schepselen en de geschapen dingen gaat zijn onmiddellijke en gewone betekenis niet verder dan de zichtbare schepping. De eerste schepping. Het wordt toegepast op een tijdelijke duur, met een begin en een eind. Niet dat het woord daar geen betrekking zou hebben op de absolute goddelijke eeuwigheid. Maar de gelovigen in die dagen werden opgeroepen om zich te bewegen in het kader van beloften en profetieën die op de aarde betrekking hadden. Wij kunnen echter nu niet onderscheiden hoe ver zij in hun geloof onderricht waren om over de zichtbare dingen heen te kijken naar de onzichtbare. Maar hun gedachte had hoofdzakelijk als voorwerp het koninkrijk van God op aarde. Dat is de tijd “zolang de zon en de maan er zullen zijn” (Ps. 72:5,7)

Dus als er wordt gesproken over Israël:

- *“door de Here verlost met een eeuwige verlossing”* (Jes. 45:17)
- of in het tegenovergestelde geval als een *“eeuwige smaad en een eeuwige schande”* of *“een eeuwige, onvergetelijke smaad”* (Jer. 23:40; 20:11);
- als we lezen dat een “eeuwig koningschap” zal gevestigd worden (Dan. 4:3, 17, 34); dat een “eeuwige vreugde” op het hoofd van het herstelde volk zal zijn (Jes. 35:10; 51:11; 61:7);
- dat een “eeuwig verbond” met hen zal gesloten worden (Jes. 61:8);

dan worden daarbij de tijdelijke grenzen van de regering niet overschreden en of het valt binnen de komende periode van het duizendjarige rijk.

Het Nieuwe Testament verbreedt de horizon van deze profetieën. Het koninkrijk en de heerschappij van Christus worden eeuwig genoemd. Ze betreffen de oude schepping die voorbijgaat, maar aan het einde nadat alle dingen Hem onderworpen zullen zijn, zal Hij het koningschap aan God de Vader overgeven in eeuwigheid. (1 Kor. 15:24, 28).

“Want zoals de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, die Ik maken zal, voor mijn aangezicht zullen blijven bestaan, luidt het woord des Heren” (Jes. 66:22) Ook dit betreft de regering van God. Het zijn de hemel en de aarde van deze vergankelijke schepping, hoewel ze vernieuwd zijn en de heerlijkheid hen vervult. Daarom kan men geen beslissend argument vinden in de “eeuwige gloed” van Jesaja 33:14. Ook niet in de “worm die niet sterft en hun vuur dat niet uitdooft” van Jesaja 66:24, hoe duidelijk deze zinspeling ook lijkt te gaan over een eeuwig Gehenna (hel, pijniging). Dat betreft ook het vers: *“Velen van hen die slapen in het stof der aarde, zullen ontwaken, dezen tot eeuwig leven en genen tot versmading, tot eeuwig afgrijzen”* (Dan. 12:2). Het betekent hier niet een opstanding van personen, maar het gaat over de terugkeer van Israël uit de volken waar het als dood lag. Het komt terug in het land waar de ene gezegend zal worden en de andere verworpen (Jes. 26:19; Ezech. 37)

Daaruit kunnen we concluderen dat we niet iets nauwkeurig kunnen vinden in het Oude Testament over het voortbestaan van de ziel en over de opstanding van het lichaam. We vinden daar alleen maar beelden. Soms buitengewone feiten zoals de opneming van Henoch en die van Elia en het oproepen van de geest van Samuel te Endor (1 Sam. 28) of de woorden van Job (Job 19:25-27). Maar het leven wordt er voornamelijk beschouwd als aards. Het heeft een einde wanneer de Heer de adem terugneemt die Hij in de neusgaten geblazen heeft *“en het stof wederkeert tot de aarde, zoals het geweest is, en de geest wederkeert tot God, die hem geschonken heeft* (Pred. 12:7).

In Job wordt de vraag gesteld: *“Geeft een mens de geest, waar is hij gebleven?”* (Job 14:10). Waar komt die bangheid voor de Sheol (dodenrijk) als het geloof kan begrijpen dat de God van Abraham, Izaäk en Jakob niet een God is van doden maar van levenden? Zij zijn toch in het geloof gestorven? Jesaja 38:10-20 en vele teksten in de Psalmen vertolken wel bijzonder deze angst voor het dodenrijk. Als een mens een toekomst voor zich ziet is dat op de aarde en in zijn nakomelingen. De straf, het loon voor de bozen wordt voorgesteld in de schandelijke afdaling in de Sheol in de kuil, dat kunnen we lezen in indrukwekkende verwijfsplaatsen zoals Jesaja 14:19-20 en Ezechiël 32:17-32.

Maar in het Nieuwe Testament verandert alles. De tweede mens komt van de hemel. Een nieuw leven begint dat van de nieuwe schepping. Het eeuwige leven, dat bij de Vader was is ons geopenbaard. Het is verkondigd. Het was er niet geweest tot op dat ogenblik. Het is al het deel van de christen, in afwachting van het ogenblik, dat hij er van genieten zal

in een verheerlijkt leven, gelijkvormig aan Christus verheerlijkt lichaam (1 Joh. 3:2; Fil. 3:21). Het heerlijk evangelie van genade wordt gepredikt, maar het uitgangspunt is de openbaring van de toorn van God, “de komende toorn” (Rom. 1:18; 1 Thess. 1:10).

Er worden vergezichten geopend die verder gaan dan het duizendjarig Rijk, wanneer de aarde gezegend wordt nadat ze is gereinigd door het oordeel. Ze reiken tot aan de eeuwige toestand. De nieuwe hemel en de nieuwe aarde waar gerechtigheid woont behoren niet meer tot de eerste schepping. Want die eerste schepping zal vernietigd worden door het vuur (2 Petr. 3; Openb. 20, 21).

Het eeuwige leven zal het deel zijn van alle verlostten. Het zijn de gelovigen van alle tijden en daarbij wordt gevoegd de ontelbare menigte van kleine kinderen die geen verantwoordelijkheid dragen. Ze zullen allemaal deel gehad hebben als opgestanen of als veranderden tijdens de eerste opstanding. De opstanding ten leven vindt plaats in verschillende fasen:

- De komst van de Heer. (1 Thess. 4).
- De opstanding van de doden van de grote verdrukking (Op. 20:4).
- Aan het einde, na de regering, een verandering van de gelovigen uit het duizend jarig Rijk.

“Zalig en heilig is hij, die deel heeft aan de eerste opstanding: over hen heeft de tweede dood geen macht” (Op. 20:6). Niet alle mensen zullen deel hebben aan deze eerste opstanding. Dit eeuwige leven zal niet het lot van allen zijn. Het denkbeeld van een verzoening voor alle mensen of anders gezegd, de leer van de alverzoening is een noodlottige dwaling. Maar de alverzoening is ook een wijd verbreide leer bij hen die de Schrift niet willen erkennen. Het is volmaakt waar dat Christus gestorven is voor allen, maar het voordeel van Zijn werk is voor wie gelooft. De verlossing van het menselijk geslacht is gebeurd, maar zij die in welke tijd dan ook de genade geweigerd hebben, zullen zichzelf daarvan uitgesloten hebben. De Heer Jezus zegt: *“Ik heb u dan gezegd, dat gij in uw zonden zult sterven; want indien gij niet gelooft, dat Ik het ben, zult gij in uw zonden sterven”* (Joh. 8:24). Voor hen die in hun zonden gestorven zijn zal er een opstanding ten oordeel zijn. *“De overige doden werden niet weder levend, voordat de duizend jaren voleindigd waren”* (Op. 20:5). Deze doden worden opgewekt om te verschijnen voor de grote witte troon. *“En ik zag de doden, de groten en de kleinen, staande voor de troon, en er werden boeken geopend. En nog een ander boek werd geopend, het boek des levens; en de doden werden geoordeeld op grond van hetgeen in de boeken geschreven stond, naar hun werken”* (Op. 20:12). De Schrift zegt dit uitdrukkelijk, men kan niet gered worden zonder verzoening. En voor hen die Christus verwerpen is er geen offerande voor de zonde.

Spreeken over alverzoening is de gerechtigheid van God ontkennen vanwege de foutieve gedachte die men heeft over Zijn liefde. Dat is het evangelie omkeren. Men predikt dan een evangelie aan mensen waarin men ze

op hetzelfde moment vertelt dat ze uiteindelijk gered zullen worden, ook al weigeren ze Christus aan te nemen!

Er is dus geen sprake van een eindig bestaan van de onbekeerde door de lichamelijke dood. Dat zou de natuurlijke mens wel willen. “Laten we eten en drinken want morgen sterven wij. Maar ook daar is het Woord duidelijk over. Het is de mensen beschikt, eenmaal te sterven en daarna het oordeel (Heb. 9:27). De opstanding ten oordeel, de grote witte troon, het uiteindelijke oordeel, dat is ongetwijfeld een vreselijk oordeel, maar wel werkelijkheid.

Een oprecht lezer van de Bijbel kan niet ontkomen aan de overtuiging dat als er eeuwig leven is voor de gelovigen er een goddelijke toorn is voor de anderen. Het is een verschrikkelijk oordeel voor hen die in hun zonden gestorven zijn. Of zij nu onder de wet of zonder wet het evangelie van de genade geweigerd hebben, ieder van hen zal naar zijn werken geoordeeld worden en een straf ontvangen naar de mate van zijn schuld volgens de volmaakte wijsheid van God.

3

Wat is de betekenis van het oordeel. Met deze vraag komen we terug bij die, welke aan het begin van deze bladzijden is gesteld.

Van verschillende kanten wordt gezegd dat het maar een tijdelijke straf is. Een straf die men moet uitzitten, waarna voor deze veroordeelden het bestaan zal ophouden, zij zullen vernietigd worden. De Bijbel verwerpt die verklaring onvoorwaardelijk en dat is ook in overeenstemming met wat, hen die ons onderwezen hebben, ons geleerd hebben.

Heil en verderf, eeuwig leven en de toorn van God worden bij herhaling, ja voortdurend, in de Schrift in één adem genoemd. Het ontkennen van het éne komt neer op het ontkennen van het andere (Mark. 16:16; Joh. 3:36; 5:29; Rom. 2:5-16; 1 Kor. 1:18; 1 Joh. 5:12; Fil. 1:28). Als het heil eeuwig is, is het verderf het ook.

Men kan tegenwerpen, dat het daar gaat om een overeenkomst, die alleen maar ingegeven wordt door dit parallel lopen van het heil en het verderf. Maar het wordt juist versterkt door een letterlijke gelijkheid. Hetzelfde woord wordt in de oorspronkelijke vertaling gebruikt om beide te verklaren. Zowel het leven, als de eeuwige straf (Mat. 25:46), als het verderf (2 Thes. 1:9), als het oordeel (Mark. 3:29; Hebr. 6:2), als het vuur (Mat. 25:41; 18:8; Jud. :7). En hetzelfde woord vinden we in 2 Korinthe 4:18 waar het de dingen benoemt die niet gezien worden in tegenstelling met de dingen die men ziet en tijdelijk zijn. In 2 Korinthe 5:1 vinden we ons hemelse huis in tegenstelling met de aardse tent die afgebroken wordt. In 1 Petrus 5:10 zien we de heerlijkheid van God. In 1 Timotheüs 6:16 zijn kracht enz. Dit woord “eeuwig” (aiônios) staat in al deze gevallen en in vele andere in tegenstelling met het

tijdelijke. Dat woord verschillende opvattingen te geven zou de vertaling ervan geweld aandoen.

Het is ook heel opvallend dat een andere uitdrukking: “in alle eeuwigheid” (eis tous aiônas tôn aiônôn) de ene keer wordt gebruikt voor God en op een andere keer voor de eeuwige straf van Zijn vijanden (Op. 4:10; 14:11; 20:10). Zouden we daaruit moeten concluderen dat in het geval waar het voor de eeuwige straf gebruikt wordt dit in feite iets tijdelijks is? Als dat zo zou zijn, zou het eeuwige leven evenmin iets blijvends zijn en zijn wij niet zeker van het eeuwige leven.

Natuurlijk weten we niet waaruit die pijnen bestaan. De “poel van vuur en zwavel” is een beeld, laten we dat zonder moeilijkheid vaststellen. Maar wat kunnen we zeggen van de realiteit die ons voorgesteld wordt? We kunnen vermoeden dat het een verschrikkelijke zaak is. Het ergste wat men zich voor een schepsel kan voorstellen is de hopeloze scheiding van zijn Schepper! Dat wordt de “tweede dood” genoemd. Laten we ons realiseren dat er gezegd wordt dat de dood (de eerste dood) – de laatste vijand die te niet gedaan wordt – met de Hades zal geworpen worden in “poel van vuur”. “Dit is de tweede dood, de poel van vuur” (Op. 20:14). Daarna zullen de “doden” die geoordeeld zijn voor de grote witte troon, van de tijdelijke, voorlopige dood overgaan in de eeuwige dood. We hebben al gezegd dat het begrip eeuwigheid ons huidige begrip te boven gaat, maar dat geldt ook voor de tweede dood. Het kan niet een onmiddellijke of uiteindelijke vernietiging betekenen.

Laten we ook niet redetwisten over het punt of een ziel onsterfelijk is, omdat door de adem die God in Adam blies hij een levende ziel werd (Gen. 2:7; 1 Kor. 15:45). We vallen dan in een woorden kwestie, terwijl alleen de feiten van belang zijn. In Mattheüs 10:28 staat: “Hem die zowel ziel als lichaam kan verderven in de hel”. Dat is hetzelfde als de tweede dood. Het betekent in geen geval vernietiging. Het woord eeuwige verwoesting betekent een verderving van onbepaalde duur.

De dood of dit nu de eerste of de tweede is, is niet het ophouden van het bestaan. Wij waren allemaal dood in onze zonden en misdaden, maar wij bestonden wel en leefden in de zonde. De doden, die wachten op het oordeel, bestaan. De geoordeelde doden zullen bestaan, maar hebben geen eeuwig leven, vanwege de toorn van God. Waarom zou het vuur eeuwig genoemd worden als het in één ogenblik alles zou verteren? Het onuitblusbare vuur waar de worm niet sterft, het zijn natuurlijk beelden, maar deze beelden verklaren dingen die we anders niet kunnen begrijpen. Hoe moet men zich een onuitblusbaar vuur voorstellen als het niets meer heeft om te branden? Hoe moet men zich een worm voorstellen die nooit sterft als die niets meer heeft om te knagen? Deze beelden heeft het Nieuwe Testament ontleend aan het Oude Testament maar ze worden gehoord uit de mond van de Heer en door de Heilige Geest doorgegeven via de apostelen en worden door hen op een andere “duur” toegepast dan het tijdelijke dat bij de eerste schepping hoort.

Slot

De eeuwige straf is een vreselijke waarheid. Ja, mocht het voldoende zijn om de zondaars te laten beven tot hun heil. Felix was bang toen hij Paulus hoorde spreken over het komende oordeel en tot zijn ongeluk heeft hij die bangheid weerstaan. Mocht ze voldoende zijn voor de gelovigen om het heil van zondaars ter harte te nemen! Maar hoe zouden we kunnen vergeten, dat om ons te bevrijden van de komende toorn niets minder is nodig geweest dan de dood van de Zoon van God! Hij heeft de eerste en de tweede dood gesmaakt zodat wij die niet mee hoeven te maken. Hij heeft alle afschuw van de tweede dood ervaren toen zij, over Hem die voor ons tot zonde is gemaakt, haar verschrikkelijke schaduw uitstreekte gedurende de drie uren van duisternis op Golgotha. Dat gebeurde voordat Hij inging in de eerste dood als overwinnaar omdat Hij de bezoldiging van de zonde betaald had.

Wij moeten altijd teruggaan naar het kruis, Dat is het centrale feit van het christelijk geloof, dat onafscheidelijk is van de opstanding. Na al het voorgaande kunnen wij alleen herhalen: het eeuwige oordeel ontkennen is een aanslag plegen op het werk van Christus. Het snijdt niet alleen de prikkel uit de prediking, zoals Adolf Monod zei: “het is het

wegnemen van de kern van de prediking van de gekruisigde Jezus Christus en dat zowel tegenover de onbekeerde als tegenover de gelovige.” Het verzoeningswerk, volgens deze zienswijze, zou beperkt blijven tot het ondergaan van een beperkte straf, door de uitverkorenen op de hals gehaald. Volgens deze zienswijze zou, als Jezus niet gekomen was, de mensheid verdwenen zijn na een periode van straf. De ernst van de zonde zou daarmee tot verdwijnen toe verminderen, want zij is niet meer naar de maat van Gods oneindige heiligheid. De verzoening verliest daardoor haar uitmuntendheid, de drie uren van duisternis hun afschuwelijkheid.

Nee, onze kostbare Heiland is tot zonde en een vloek gemaakt voor ons. Hij heeft het verlaten zijn van God gekend, zoals Hij alleen dat kennen kon. Hij die waarachtig mens en God was. Tot in alle eeuwigheid zal elke knie zich voor Hem buigen. De hemelse en de aardse knieën, maar ook die in de hel zijn – de niet verzoenden, helaas!

Laten wij voortdurende zeggen met steeds toenemende ernst en dankbaarheid: Uw oneindig liefderijk hart droeg de eeuwigheid van onze straf.

Oorsprong: [Le Messager Evangélique 1959-113](#)

Titel: [L' Éternité des peines](#)